

4. Všeobecný súd skreslil skutkový stav, pokiaľ ide skutočné používanie skoršej ochrannej známky tým, že nezohľadnil rozhodujúce údaje uvedené v čestnom vyhlásení týkajúce sa najmä časovej konštantnosti požívania.
5. Skutočnosť, že Všeobecný súd pri posudzovaní otázky, či existuje používanie zachovávajúce právo, vychádzal zo subjektívnych pomerov majiteľa licencie odvolateľky a že najmä rozhodujúcim spôsobom zohľadnil aj rozsah obchodnej činnosti, ako aj výrobné a predajné kapacity majiteľa licencie, porušuje všeobecnú zásadu rovnosti zaobchádzania.
6. Porušenie všeobecnej zásady rovnosti zaobchádzania spočíva aj v tom, že Všeobecný súd sa odklonil od skorších rozhodnutí Všeobecného súdu a Súdneho dvora, v ktorých Všeobecný súd resp. Súdny dvor v prípade porovnateľných skutkových okolností potvrdil skutočné používanie.

⁽¹⁾ Nariadenie Rady (ES) č. 207/2009 z 26. februára 2009 o ochrannej známke Spoločenstva (kodifikované znenie), Ú. v. EÚ L 78, 2009, s. 1.

**Návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Giudice di pace di L'Aquila (Taliansko)
1. októbra 2018 – Gabriele Di Girolamo/Ministero della Giustizia**

(Vec C-618/18)

(2019/C 25/19)

Jazyk konania: taliančina

Vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania

Giudice di pace di L'Aquila

Účastníci konania pred vnútroštátnym súdom

Žalobkyňa: Gabriele Di Girolamo

Žalovaný: Ministero della Giustizia

Prejudiciálne otázky

1. Majú sa všeobecné zásady platného práva Únie, ako sú zásady prednosti práva Únie, právnej istoty, ochrany legitímnej dôvery, rovnosti zbraní v konaní, účinnej súdnej ochrany, právo na prejednanie veci nezávislým súdom a všeobecnejšie právo na spravodlivé súdne konanie zaručené článkom 47 Charty základných práv Európskej únie v spojení s článkom 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, s ohľadom na judikatúru Súdneho dvora EÚ v oblasti zodpovednosti Talianskej republiky za zjavné porušenie právnych predpisov Únie súdom poslednej inštancie vyplývajúcu z rozsudkov z 30. septembra 2003, *Köbler*, C-224/01, EU:C:2003:513; z 13. júna 2006, *Traghetti del Mediterraneo*, C-173/03, EU:C:2006:391 a z 24. novembra 2011, *Komisia/Taliansko*, C-379/10, EU:C:2011:775, vykladať v tom zmysle, že uvedené ustanovenia a citovaná judikatúra Súdneho dvora bránia tomu, aby členský štát prijal vo svoj vlastný prospech a v prospech orgánov verejnej moci daného štátu, tak ako v prejednávanej veci, právnu úpravu, aká sa zaviedla zákonom č. 18/2015, a to s deklarovaným zámerom vykonať vyššie uvedené rozhodnutia Súdneho dvora, ale so skutočným cieľom zmať ich účinky a ovplyvniť vnútroštátnu judikatúru, ktorá v novom znení článku 2 ods. 3 a 3a zákona č. 117 z 13. apríla 1988 „sulla responsabilità civile dei magistrati“ (o občianskoprávnej zodpovednosti sudcov a prokurátorov) zavádza pojem zodpovednosti za úmyselné pochybenie alebo hrubú nebanalivosť „v prípade zjavného porušenia zákona a tiež práva Európskej únie“? Uvedená vnútroštátna právna úprava totiž stavia vnútroštátny súd, tak, ako v prejednávanej veci, pred voľbu – pričom nech sa rozhodne akokoľvek, výsledok povedie k občianskoprávnej a disciplinárnej zodpovednosti voči štátu v konaniach, v ktorých hrá významnú úlohu samotná verejná správa -, či postupovať v rozpore s vnútroštátnym právom, neuplatniť príslušné ustanovenia a uplatniť právo Európskej únie v súlade s výkladom Súdneho dvora, alebo naopak porušiť právo Európskej únie a uplatniť vnútroštátne predpisy, ktoré bránia priznaniu účinnej ochrany a sú v rozpore s článkom 1 ods. 3 a článkom 7 smernice 2003/88, doložkami 2 a 4 rámcovej dohody o práci na dobu určitú, ktorá sa prebrala smernicou 1999/70, a článkom 31 ods. 2 Charty základných práv Európskej únie, tak ako sa tieto ustanovenia vykladajú v judikatúre Súdneho dvora v rozsudkoch z 1. marca 2012, *O'Brien*, C-393/10, EU:C:2012:110 a z 29. novembra 2017, *King*, C-214/16, EU:C:2017:914.

2. V prípade kladnej odpovede na prvú prejudiciálnu otázku a so zreteľom na stanovisko Corte costituzionale (Ústavný súd, Taliansko) vyjadrené v náleze č. 269/2017 zo 14. decembra 2017 v nadväznosti na rozsudok Súdneho dvora z 5. decembra 2010, *M.A.S. a M.B.*, C-42/17, EU:C:2017:936, možno rozhodnutiu Súdneho dvora prijatému v tomto prejudiciálnom konaní, v ktorom by Súdny dvor konštatoval rozpor medzi právom Európskej únie a článkom 2 ods. 3 a 3a zákona č. 117 z 13. apríla 1988, a to v rámci konania vo veci samej, kde je žalovaným orgán štátnej správy, priznať s ohľadom na článok 31 ods. 2 a článok 47 Charty základných práv Európskej únie, článok 267 ZFEÚ a článok 4 Zmluvy o EÚ právnu silu predpisu práva Európskej únie s priamym účinkom a uplatnením zo strany vnútroštátneho súdu a s možnosťou neuplatniť odporujúce ustanovenie vnútroštátneho práva?
3. V prípade kladnej odpovede na prvú prejudiciálnu otázku, možno na účely uplatnenia doložky 4 rámcovej dohody o práci na dobu určitú, prebratú smernicou 1999/70/ES⁽¹⁾, považovať riadneho sudcu alebo riadneho sudcu „v talári“ za porovnateľného stáleho pracovníka vo vzťahu k pracovníkovi na určitý čas, ktorým je „zmierovací sudca“ s rovnakým počtom odpracovaných rokov ako dotknutý riadny sudca, pokiaľ oba súdne orgány vykonávajú rovnaké funkcie, líšia sa však výberové konania na obsadenie pozícií riadnych sudcov (na základe dosiahnutej kvalifikácie a skúšok sa prijímajú do stálej služby, pričom s výnimkou zriedkavých prípadov veľmi závažného porušenia ich povinností je ich pracovný pomer na neurčitý čas v podstate nezrušiteľný) a zmierovacích sudcov [na základe dosiahnutej kvalifikácie sa prijímajú do dočasnej služby, ktorú možno v rámci voľnej úvahy predĺžiť v závislosti od kladného výsledku pravidelného hodnotenia, ktoré vykonáva Consiglio superiore della magistratura (Najvyššia súdna rada, Taliansko), pričom v prípade záporného hodnotenia sú títo honorárni sudcovia okamžite odvolateľní?]

⁽¹⁾ Smernica Rady 1999/70/ES z 28. júna 1999 o rámcovej dohode o práci na dobu určitú, ktorú uzavreli ETUC, UNICE a CEEP (Ú. v. ES L 175, 1999, s. 43; Mím. vyd. 05/003, s. 368).

Návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Landgericht Kiel (Nemecko) 12. októbra 2018 – KH/Sparkasse Südholstein

(Vec C-639/18)

(2019/C 25/20)

Jazyk konania: nemčina

Vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania

Landgericht Kiel

Účastníci konania pred vnútroštátnym súdom

Žalobkyňa: KH

Žalovaná: Sparkasse Südholstein

Prejudiciálne otázky

1. Ide o zmluvu uzatvorenú „v rámci systému organizovaných predajov na diaľku alebo poskytovania služieb na diaľku, prevádzkovaného dodávateľom“ v zmysle článku 2 písm. a) smernice 2002/65/ES⁽¹⁾, prostredníctvom ktorej sa existujúca zmluva o úvere mení výlučne s ohľadom na výšku dohodnutého úročenia (dohoda o úrokovej sadzbe v nasledujúcom období), ak banka so sieťou pobočiek uzatvára zmluvy o úveroch na financovanie nehnuteľností zabezpečených záložným právom v zásade iba v obchodných priestoroch, avšak v priebehu obchodného vzťahu výnimočne uzatvára zmluvy o zmene už uzavretých zmlúv o úveroch aj s výlučným použitím prostriedkov diaľkovej komunikácie?
2. Ide o „zmluvu týkajúcu sa finančných služieb“ v zmysle článku 2 písm. a) smernice 2002/65/ES, ak sa existujúca zmluva o úvere zmení výlučne s ohľadom na výšku dohodnutého úročenia (dohoda o úrokovej sadzbe v nasledujúcom období), bez toho, aby sa predĺžila doba splácania úveru alebo jeho výška?

⁽¹⁾ Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2002/65/ES z 23. septembra 2002 o poskytovaní finančných služieb spotrebiteľom na diaľku a o zmene a doplnení smernice Rady 90/619/EHS a smerníc 97/7/ES a 98/27/ES (Ú. v. EÚ L 271, 2002, s. 16; Mím. vyd. 06/004, s. 321).